

Napoleon Buonaparte (1769 – 1821)

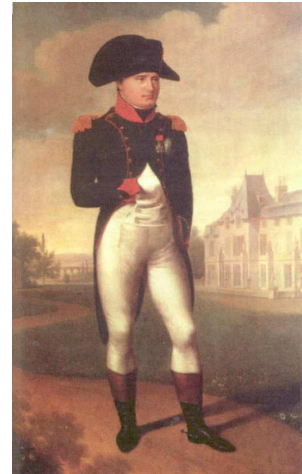
A fost împăratul Franței, a consolidat și a inițializat multe reforme ale Revoluției Franceze. Unul dintre cei mai buni conducători militari ai tuturor timpurilor, a cucerit o mare parte din teritoriul Europei și s-a ocupat de modernizarea națiunii pe care o conducea.

El s-a născut la 15 august 1769 la Ajaccio în Corsica, primind numele de Napoleon care în franceză a devenit Napoleon Buonaparte. A fost al doilea din cei opt copii ai lui Carlo (Charles) Buonaparte și al Letiziei Ramolino Buonaparte.

Nici un membru al familiei Buonaparte nu a fost niciodată soldat profesionist. Tatăl său, Carlo, a fost un avocat care a luptat pentru independența Corsicii, dar după ce Franța a ocupat insula în 1768, el a servit drept judecător și a intrat în aristocrația franceză drept conte.

Sub influența familiei sale Napoleon a fost educat pe cheltuiala regelui Louis al XVI-lea la Brienne și la Școala Militară din Paris. El a terminat școala în 1785, iar la 16 ani s-a alăturat artileriei ca locotenent II.

După ce revoluția a început, a devenit locotenent colonel (1791) în Garda Națională Corsicană. În 1793, Corsica declară independența și Bonaparte, un patriot francez și un republican, se alătură Franței împreună cu familia sa. I s-a dat gradul de căpitan într-o armată care se lupta cu Toulonul, o bază navală, care ajutată de flota britanică, era în război cu Republica. Înlocuind un general de artilerie rănit, el și-a așezat tunurile în așa fel încât flota Britanică a fost învinsă și Toulonul a căzut. Ca rezultat Bonaparte a fost promovat ca general de brigadă la vârsta de 24 de ani.

În 1795 el a salvat guvernul revoluționar prin dispersarea insurgenților din Paris.

În 1796 s-a însurat cu Josephine de Beauharnais, văduva unui aristocrat ghilotinat în Revoluție, și mamă a 2 copii.

În 1796 Bonaparte a fost promovat comandant al armatei franceze în Italia. S-a luptat cu patru generali austrieci succesiv, fiecare cu un număr superior de soldați și a forțat Austria și aliații săi să facă pace.

Tratatul de la Campo Formio a stabilit ca Franța să păstreze cele mai multe din cuceririle sale. În nordul Italiei a format Republica Cisalpină (cunoscută mai târziu ca Regatul Italiei) și și-a întărit poziția în Franța, trimițând comori în valoare de milioane de franci, guvernului.

În 1798 pentru a riposta comerțului Britanic cu estul, a condus o expediție în Egipt prin Turcia, pe care l-a și cucerit. Cu toate acestea flota lui a fost distrusă de amiralul englez Horatio Nelson. Bonaparte a reformat guvernul și legile egiptene, abolind sclavia și feudalismul și garantând drepturile de bază.

Cercetătorii francezi pe care i-a adus cu el au început studiul științific al istoriei antice egiptene. În 1799 nu a reușit să captureze Siria, dar a reușit o victorie zdrobitoare asupra Turciei la Abu Qir.

Dar Franța se afla în fața unei noi coaliții: Austria, Rusia și Anglia.

Bonaparte, nefiind un suflet modest, s-a decis să-și părăsească armata și să se reîntoarcă cu bine în Franța. În Paris s-a alăturat conspirației împotriva guvernului. În lovitura de stat din 9 – 10 noiembrie 1799, împreună cu colegii săi au preluat puterea și au stabilit un nou regim, Consulatul. Bonaparte, primul consul, avea aproape puteri dictatoriale. Constituția a fost refăcută, în 1802 făcându-l pe Napoleon consul pe viață iar în 1804 făcându-l împărat. În 1800 și-a consolidat puterea traversând Alpii și învingându-i pe austrieci la Marenga. După aceea el a negociat o pace generală europeană, pace ce a stabilit râul Rin ca graniță de est a Franței.

În Franța administrația a fost reorganizată, sistemul de justiție a fost simplificat și toate școlile au fost puse sub control centralizat. Legea franceză a fost standardizată sub forma Codului Napoleonian sau codul civil și încă alte șase coduri.

Acestea garantau drepturile la libertate câștigat în revoluție, incluzând egalitatea în fața legii și libertatea religiei.

